

8 de març, DIA DE LA DONA TREBALLADORA

Segons un estudi de l'Ajuntament de Barcelona [Cristina Carrasco i Marius Domínguez. Temps, treball i ocupació: desigualtats de gènere a la ciutat de Barcelona. Ajuntament de Barcelona, 2001], l'any 2000 a la ciutat comtal les dones van treballar el doble que els barons i van guanyar la meitat de sou. Elles es van cuidar de la major part del treball no-remunerat, que inclou no només fer les feines de casa sinó també cuidar-se de les persones dependents o vulnerables de l'entorn familiar. Encara que aquestes persones siguin els pares d'ell, en gairebé la totalitat dels casos és ella qui se'n cuida.

Per què passa això?

Cada una i cada un que llegiu aquesta columna teniu la vostra situació personal i familiar molt concreta i potser que lligui o no amb el que acabo d'exposar. Si no hi lliga, si a casa vostra no és el cas que la dona sigui la que treballa més i el baró el que cobra més, felicitats! (felicitats si és el cas que les tasques no-remunerades les teniu repartides equitativament). En cas que sí que hi lligui, en cas que a casa vostra sigui la dona la que treballa més (sumant les hores que potser treballa fora de casa i les de dins) i, en canvi, sigui el baró el qui guanya més, aquí teniu un tema per reflexionar amb l'evangeli a la mà.

El pressupòsit no és que aquesta distribució de tasques és una imposició dels barons. La cosa és força més complexa, ja que té a veure – almenys aquesta és la meua comprensió - amb la manera com dones i barons construïm la nostra identitat infantil en relació a la figura materna. En la mesura en què a la vida adulta encara tenen la mare com a referent, els barons cerquen una dona que els cuidi i les dones un baró a qui cuidar. La proposta cristiana va més enllà i s'atreveix a proposar-nos que sortim de l'univers infantil que té com a referent la mare (cal nèixer de nou, nèixer de dalt, de l'aigua i de l'Esperit, cf. Jo 3, 1-8), per entrar en l'univers de l'evangeli que té com a referent a Déu. Als ulls de Déu, tant les dones com els barons tenim una mateixa capacitat d'estimar i una mateixa capacitat de ser lliures.

Aquesta dignitat personal contrària a tota dependència és el que celebrem el dia 8 de març, en commemorar l'accés de les dones al mercat laboral i, com a conseqüència, a la independència econòmica. La realitat d'aquest mercat en el moment actual és sovint aclaparadora. Moltes persones es troben en una situació que no és massa diferent de la dels jornaleros del temps de Jesús que havien d'esperar a la plaça del poble si hi havia algú que els vulgués llogar per aquell dia (Mt 20, 1-16). La precarietat laboral és un mal i una injustícia. Ara bé, l'evangeli té alguna cosa a dir-nos sempre que vivim un mal o una injustícia. El que ens ve a dir no és 'segur que t'ho has merescut'; aquesta seria l'explicació dels fariseus; no. Tampoc no és 'Déu t'ho ha enviat per provar-te'; aquesta explicació faria a Déu còmplice del mal i de l'especulació financera; no. Més aviat és: 'Déu no vol el mal ni la injustícia, no vol que patim ni que passem necessitat, però si patim està amb nosaltres i ens assegura que, per malament que ho passem, sempre hi haurà un gest d'amor que serà possible per a nosaltres'. Descobrir quin és aquest gest per a mi, aquí i ara, és el sentit de la meua vida.

Teresa Forcades i Vila, monja benedictina a St. Benet de Montserrat